

Вештина могућег

У мутним бујицама потрошачке хистерије домаћа власт и њени миљеници, чини се, лако долазе до улова у виду огромног транзиционог профита

Политичари и НВО-активисти, образовани на кратким (Сорошевим) курсевима лидерства у Сегедину, Пешти или неком другом центру за обуку, често се обраћају јавности девизом да је политика – вештина могућег. По тој доктрини, коју заговорници глобализма радо препоручују слабијим земљама, задатак политичара је да схвате шта је могуће, а шта није. Па да забораве немогуће, а прихвате могуће, ма колико то било понижавајуће и штетно за интерес заједнице којом руководе. За водећу светску силу, дабоме, важи обрнута теорема – њихови политичари морају прихватати светске изазове, а најпре оне најмање могуће. И то баш зато!

Тако се показало могуће (и реално) да се грађански (сецесионистички) ратови у Југославији, деведесетих година, представе као међународни ратни сукоби, а жртве, којима је 1991. године објективно претило истребљење (по сценарију из 1941), прикажу као агресори – зато што су имали жељу да се бране. Данас је, на пример, могуће поштовати вољу силника и признати независност евроамеричке државе Косово на територији српске државе, а ускоро ће, можда, бити могуће (и реално) придружити се снагама НАТО у „борби уједињених народа Европе на Истоку“.

Економске перспективе

А шта је могуће у привредном животу? Могуће је водити политику прекомерног увоза, претераног задуживања и потрошње, уз масовно гашење индустријских капацитета и слабљење конкурентске снаге привреде. Могуће је, па чак и неопходно, продавати (или поклањати) привредне ресурсе иностраним пријатељима, са надом да ће уласком на наше тржиште не само оснажити конкуренцију, него и масовно запослити домаћу радну снагу. А ако се то ипак покаже немогуће, онда је могуће покренути друге делатности у сектору услуга, нпр. индустрију забаве, разоноде, коцке, па и дроге, која такође (на

кратак рок) добро утиче на расположење домородаца, а на дуги рок обезбеђује сјајне профите западном (подземном) капиталу, баш као и трговина људским органима или комплетним примерцима људске врсте.

Ето шта је у економској будућности могуће (и реално) ако се настави са моделом развоја ослоњеном на потрошњу и увоз, који евроатлантски инструктори са великим мераком (ипак не сувише гласно) препоручују, а наши експерти прихватају уз аплаузе и дивљење. Уосталом, зар није пут у Европу поплочан „бољим животом“ и зар припадници ове генерације треба да постану таоци својих унука и праунука? Да ли смемо да већ сада мислимо шта је за њих „могуће“? И шта је „реално“?

Упропастити потомке

Наши потомци сазнаће одговоре на ова питања прекасно и на екстремно болан начин. Сазнаће да је јавну и приватну потрошњу могуће смањити не за 15 или 20 процената, него и за свих 50 или 60 посто, једноставно зато што робе и услуге неће имати чиме да плате. А евроатлантски пријатељи лако ће им показати да у економији влада закон размене еквивалената – колико си извезао, толико можеш да увезеш, наравно пошто претходно измириш рате за раније узете кредите.

Да би се избегла апокалиптична слика будућности, потрошњу би било неопходно обуздати већ сада. Али то је последња ствар која пада на памет нашој власти. С разлогом, пошто свој економски углед она заснива на деструкцији економске будућности Србије и на популистичким мерама дивље пљачке пореских обвезника – садашњих прошлих и будућих (са посебним нагласком на будуће – који неће скоро гласати). Што је најважније, у мутним бујицама потрошачке хистерије домаћа власт и њени миљеници лако ће уловити огроман транзициони профит.

Овације целатима

Највише ме брине што им јавно мњење аплаудира утолико више, уколико је пљачка будућих (и прошлих) генерација интензивнија. Као да се свако нада да се може придружити подели плена? „Дајте још субвенција, НВО-а, још НИП-ова и јавних трошкова, још агенција, канцеларија и националних савета и комисија! Поред економске

дипломатије, ангажујте (посебно) и финансијске дипломате, који ће водити рачуна да се у Србију слије што више кредита!“ кликће глас јавности, гурајући и опозиционе партије да када освоје власт чине исто (пошто би, ваљда, то умеле боље од постојећих компрадора). Све „захтеване“ мере „повећале“ су запосленост и омогућиле да страначки активисти дођу до редовних прихода, разуме се, на рачун блентавих пореских обвезника који све то трпе зато што не знају како да потроше новац.

Онај коме је стало до привредног напретка морао би окренути лист и омогућити слободу привредне иницијативе, сада потпуно потиснуте интервентним мерама политичких странака. Уместо да се смишљају, како то раде Динкић и Тадић, све нове и нове државне интервенције, потребно је ослободити тржишне силе без обзира на то што би се у суровим условима конкуренције смањила популарност политичара.

Да ли би то било могуће – и реално? Ко је спреман да се када освоји ту преслатку власт (и моћ да по сопственом осећању „правде“ прерасподељује друштвено богатство) одрекне привилегија и профита, чији је извор економско пропадање Србије?

(Печат)